

*Een plek om
te blijven*

SUSAN ANNE MASON

Een plek om te blijven

Eerder verschenen van Susan Anne Mason:

De familie O'Leary

Boerendochters

Nobel hart

Belofte van liefde

De oversteek

Met de beste bedoelingen

Boven alle verwachtingen

Tel je zegeningen

Thuiskomst

Het toevluchtsoord voor gebroken harten

Susan Anne Mason

Een plek om te blijven

Roman

Vertaald door Daniëlle Visser

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Daniëlle Visser
Ontwerp omslag: DPS Design
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3408 0
ISBN 978 90 297 3409 7 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV21 ©
Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021.

Originally published in English under the title *To Find Her Place* by
Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand
Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.
Copyright © 2021 by Susan A. Mason

© 2023 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Aan alle toegewijde maatschappelijk werkers
die zich onvermoeibaar inzetten
voor kinderen in nood in hun gemeenschap.
Gods zegen voor jullie en hen!*

*Wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of
ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij.*

Jozua 1:9

1

September 1943

‘Ik ga nu weg, moeder. Weet u zeker dat u verder niets nodig hebt?’

Jane Linder verplaatste haar blik van haar moeder in haar lievelingsstoel naar de houten klok op de schoorsteenmantel. Ze probeerde er niet te veel aandacht aan te schenken dat ze steeds zenuwachtiger werd. Ze moest vandaag vroeg met de bus omdat er onverwacht een bestuursvergadering was ingelast.

Een vergadering die van belang kon zijn voor de toekomst van haar baan.

Natuurlijk had moeder uitgerekend vandaag een slechte ochtend.

‘Het komt wel goed, Jane.’ Moeder friemelde aan de versleten zoom van de mouw van haar ochtendjas. ‘Maak je over mij maar geen zorgen.’

Jane haalde een servet uit de lade van het bijzettafeltje en legde die op haar moeders schoot. ‘U hebt uw brood en thee. Er is nog wat soep over voor de lunch. Als het me lukt, kom ik om twaalf uur even langs om te kijken hoe het met u gaat.’

Moeder glimlachte zwakjes. Er viel een lok grijs haar over haar voorhoofd en de blauwige tint van haar lippen viel extra op. ‘Ik weet dat het een belangrijke dag voor je is. Ik wil niet dat je je zorgen maakt. Het gaat straks vast beter.’

‘Goed zo, ik hoop het.’ Vlug keek Jane de kleine woonkamer door om zich ervan te verzekeren dat de gordijnen voor de grote ramen niet meer dan een paar centimeter openhingen, zodat er wel wat licht de kamer in viel, maar de burens niet naar binnen konden gluren. Ze keek ook of moeders lievelingslamp aan was en of de puzzelboekjes en vrouwenbladen binnen

handbereik lagen, zodat moeder ze gemakkelijk kon pakken.

‘Als het te druk is en ik niet naar huis kan komen, bel ik mevrouw Peters om te vragen of ze even bij u langsgaat.’ Jane schoof de telefoon over de salontafel dichtter naar moeders stoel. ‘Maar bel me alstublieft op mijn werk als u zich slechter voelt.’ Ze knielde en pakte de fragiele hand van haar moeder vast. ‘Beloofst u me dat? Wees niet bang dat u me stoort. Niets is belangrijker dan u.’

Moeders dunne lippen trilden. ‘Je bent zo goed voor me. Ik kan me geen betere dochter wensen.’ Er sprongen tranen in haar ogen.

Jane onderdrukte een zucht. Als het niet goed ging met moeder werd ze altijd erg emotioneel. Soms stelde ze zich dan erg afhankelijk op en smeekte ze Jane om niet naar haar werk te gaan. Jane was weleens thuisgebleven, maar dan voelde ze zich schuldig omdat ze haar verantwoordelijkheden op haar werk niet nakwam. Er waren zelfs dagen dat Jane overwoog ontslag te nemen bij de kinderbescherming, maar haar broer zat in het leger en moeder en Jane waren afhankelijk van Janes inkomen.

Ze kon ook geen ontslag nemen omdat de kinderen te belangrijk voor haar waren. Jane was maatschappelijk werkster geworden om kinderen in nood te helpen en om een liefdevol gezin voor hen te kunnen vinden. Ze was ervan overtuigd dat dat een taak was die God haar had toevertrouwd. Die taak kon ze niet zomaar neerleggen. Als dat betekende dat ze uiteindelijk een verpleegster in dienst zou moeten nemen om overdag voor moeder te zorgen, dan wilde Jane dat mogelijk maken.

Maar nu moest ze eerst op tijd komen bij die vergadering.

‘Ik moet gaan, moeder. Tot straks.’ Ze drukte haar lippen tegen de flinterdunne huid van haar moeders wang, vroeg zachtjes of God haar wilde beschermen, pakte haar tas en liep vlug de deur uit.

Op de eerste verdieping van het gemeentehuis liep Jane snel naar de vergaderzaal. Haar hakken tikten hard op de tegelvloer. In het stenen gebouw was het altijd koel, iets wat Jane waardeerde omdat ze liever niet bezweet binnenkwam. Ze droeg haar mooiste groene pakje en ivoorkleurige blouse. Ze wilde graag een goede indruk maken en er niet uitzien als een verwelkt bloempje.

De dubbele deuren van de vergaderzaal stonden op een kier en er klonk geroezemoes in de zaal. Janes handpalmen voelden klam van de zenuwen en voordat ze naar binnen ging, haalde ze een paar keer diep adem.

Ze had wel een vermoeden waarom het bestuur haar vandaag wilde spreken. Haar baas, meneer Mills, was zo attent geweest om haar gisteren te bellen, om haar te laten weten dat hij met pensioen zou gaan. De positie van directeur van de kinderbescherming van Toronto zou vrijkomen.

De afgelopen zes maanden was Jane ingevallen voor haar zieke baas als waarnemend directrice, een zeer verantwoordelijke baan. Ze had de kans om zichzelf te bewijzen graag aangegrepen en hoopte dat ze het bestuur voor zich had gewonnen. Vandaag kwam het er misschien op aan, want ze was absoluut van plan om te solliciteren naar de functie. Als Vera Moberly het kindertehuis in Toronto kon leiden, dan was er geen enkele reden waarom Jane niet aan het hoofd van de kinderbescherming van Toronto kon staan. Als maatschappelijk werkster wilde ze graag het beleid veranderen, maar had ze die macht niet. Ze werd enthousiast toen ze dacht aan alles wat ze als directrice voor de kinderen zou kunnen doen.

Concentreer je, Jane. Niet op de zaken vooruitlopen.

Ze streek haar rok glad, trok haar jasje recht, glimlachte zo charmant mogelijk en stapte naar binnen.

Een grote ovalen tafel domineerde de ruimte. Er zat een aantal mannen en vrouwen om de tafel en er stond een groepje mensen bij het koffiekarretje in de hoek van de zaal. Vlug liet Jane haar blik langs de gezichten gaan en probeerde zich alle namen van de bestuursleden te herinneren.

‘Mevrouw Linder! Fijn dat u kon komen, ook al was het kort dag.’ Meneer Fenmore, de voorzitter van het bestuur, kwam met een afgemeten glimlachje op haar af. Voor iemand die zeker halverwege de vijftig was, zag de lange man er fit uit. Hij droeg een donker pak en een bril met een dun, zilverkleurig montuur dat paste bij de kleur van zijn haar.

‘Geen enkel probleem, meneer Fenmore.’ Ze schudde zijn hand. ‘Ik hoop dat ik u niet heb laten wachten.’

‘Helemaal niet. U bent precies op tijd. Neem plaats, dan kunnen we beginnen.’

Jane deed haar best om vriendelijk te kijken en hoopte daarmee te verbloemen dat ze zenuwachtig was. Ze ging zitten op de stoel die meneer Fenmore had aangewezen. De andere bestuursleden zochten hun plek op.

Meneer Fenmore ging aan het hoofd van de tafel zitten en knikte naar de vrouw aan het andere uiteinde. ‘Marie, ben je er klaar voor?’

De notulist keek op, met haar pen boven haar notitieblok. ‘Ja, meneer.’

Meneer Fenmore boog zijn hoofd. ‘Dan open ik hierbij deze spoedvergadering.’

Jane slikte. De afgelopen maanden was ze als waarnemend directrice al bij een aantal bestuursvergaderingen geweest, maar die waren allemaal niet zo formeel geweest als deze. Het woord ‘spoedvergadering’ gaf haar een naar voor gevoel, maar ze zei tegen zichzelf dat het gewoon betekende dat het een bijzondere vergadering was, anders dan de normale maandelijkse vergadering.

‘Nogmaals bedankt voor uw komst, mevrouw Linder,’ zei meneer Fenmore. ‘Ik had naar uw kantoor kunnen komen, maar we hadden het idee dat het discreter zou zijn om hier af te spreken.’

‘Dat begrijp ik.’ Haar onrustige gevoel werd sterker. Waarom moest er zo discreet met het nieuws over het pensioen van meneer Mills omgegaan worden? Iedereen binnen de kinderscherming zou er snel genoeg van op de hoogte zijn.

De man verschoof op zijn stoel. ‘Mevrouw Linder, ik neem aan dat u weet voor welke uitdagingen de kinderbescherming op het moment staat – de toegenomen werkdruk, het tekort aan pleeggezinnen en de afname van de fondsen, om er een paar te noemen.’

‘Daar ben ik me terdege van bewust,’ zei ze kalm en waardig. ‘Ik heb dagelijks met deze en andere problemen te maken.’

Meneer Fenmore trok zijn grijze wenkbrauwen iets op. ‘Uiteraard. U neemt uitstekend waar tijdens de afwezigheid van meneer Mills. Ik hoop dat wat ik u te vertellen heb, u niet zal beledigen.’

Jane werd een beetje misselijk. Dit klonk niet goed. Het leek alsof de vergadering niets te maken had met het pensioen van meneer Mills.

‘We hebben de boekhouding van de afgelopen maanden bekeken en we hebben ontdekt dat de kinderbescherming er slechter voor staat dan we dachten.’

‘Veel slechter,’ voegde een van de andere bestuursleden toe.

Heette hij niet Warren? Als ze het zich goed herinnerde, was hij accountant – de man die elke maand hun financiën onder de loep nam.

Gespannen keek Jane de tafel rond. Sommige bestuursleden leken helemaal niet welwillend, maar keken haar zo doordringend aan dat ze het er benauwd van kreeg. Ze hielden haar toch niet verantwoordelijk voor de huidige stand van zaken? Meneer Fenmore wist dat de kwesties het gevolg waren van problemen die door de oorlog waren ontstaan. Daar had zij toch geen invloed op?

‘Het is waar,’ zei ze voorzichtig, ‘dat de afgelopen maanden bijzonder moeilijk zijn geweest, maar ik ben ervan overtuigd dat deze problemen tijdelijk zijn en dat ze op korte termijn opgelost zullen worden.’

‘Daar hopen wij ook op.’ Meneer Warren liet weer van zich horen. ‘Maar om ons daarvan te verzekeren willen we graag toegang tot de financiële gegevens van de afgelopen twee jaar en toegang tot alle andere relevante informatie.’

‘Aha.’ Jane probeerde in gedachten na te gaan hoeveel werk het zou zijn om alle papieren te verzamelen en het begon haar te duizelen.

Meneer Fenmore leunde naar voren in zijn stoel. ‘Deze documenten zullen beschikbaar worden gesteld aan de onafhankelijk adviseur die we hebben ingehuurd om de organisatie door te lichten. Zijn naam is Garrett Wilder en hij zal niet alleen de financiën bekijken, maar de gehele organisatie bestuderen. We willen graag de mening van een objectieve buitenstaander horen, om te weten te komen wat we goed doen en wat onze verbeterpunten zijn.’

Janes borstkas voelde plotseling leeg, alsof alle lucht uit haar longen was verdwenen. Een onderzoek? Dit had niet op een slechter moment kunnen komen. Nu ze van plan was een gooi te doen naar de positie van directeur zat ze er niet op te wachten dat een buitenstaander zich een oordeel zou vormen over haar functioneren.

‘Meneer Wilder komt morgenochtend aan.’ Meneer Fenmore leunde achterover en zijn stoel kraakte. ‘We willen graag dat u een werkplek voor hem regelt en dat u uw volledige medewerking verleent.’

Een werkplek? Waar moest ze ruimte vinden? Het kantoor was nu al overvol.

‘Mag ik vragen hoelang hij blijft?’ vroeg Jane. Hopelijk niet langer dan een dag of twee. Het zou krap zijn, maar ze zouden het wel redden.

‘Waarschijnlijk een aantal weken.’

Jane leunde naar voren, haar wangen werden warm. Er klopte iets niet helemaal. Waarom deden ze dit nu? Meneer Fenmore wierp haar zo’n koele blik toe dat ze het vermoeden kreeg dat er nog een andere reden was voor dit onderzoek. Een reden die hij niet met haar wilde delen.

‘Mag ik iets vragen over meneer Mills?’ vroeg ze, toen ze weer iets kon uitbrengen. ‘Ik heb begrepen dat hij heeft besloten om officieel met pensioen te gaan.’

Meneer Fenmore knikte. ‘Ja. Dat hoorden we gisteren. Ik neem aan dat hij u ook op de hoogte heeft gesteld.’

‘Dat klopt. Hij vond het niet meer dan vanzelfsprekend om me te informeren over zijn beslissing, omdat...’ Ze haalde adem en probeerde haar hartslag tot rust te brengen. ‘Omdat ik me kandidaat wil stellen voor de positie.’

Er klonk wat gemompel.

Jane keek een aantal vrouwelijke bestuursleden aan, in de hoop dat zij haar tenminste zouden steunen, maar ze kon niets aflezen van hun gezichten.

‘Aha.’ Meneer Fenmore streek langs zijn snor. ‘Nou, we nemen geen beslissingen voordat meneer Wilder ons advies heeft gegeven. Na zijn advies nemen we uw sollicitatie graag aan, samen met de andere sollicitaties.’

Ze haalde opgelucht adem. Ze waren niet tegen haar sollicitatie. Ze hoefde er alleen maar voor te zorgen dat alles piekfijn in orde was voor meneer Wilder en dat hij een positief verslag over haar zou uitbrengen.

‘Ik denk wel dat het eerlijk is om u te vertellen,’ vervolgde meneer Fenmore, ‘dat meneer Wilder ook van plan is om te solliciteren. En omdat er nu zo weinig werk is, zullen we waarschijnlijk nog tientallen reacties ontvangen. Ik wil dat u weet dat er veel concurrentie zal zijn voor de baan.’

‘Ik begrijp het.’ Jane deed haar best om haar kalmte te bewaren.

‘Maar laten we niet op de zaken vooruitlopen.’ Hij keek de tafel rond. ‘Als we het er allemaal mee eens zijn, kunnen we de vergadering beëindigen, volgens mij.’

Toen de bestuursleden begonnen te vertrekken, voelde Jane zich ontmoedigd. Van haar verwachtingsvolle gevoel was niet veel meer over.

Om deze baan te krijgen zou ze grote obstakels moeten overwinnen.

Hopelijk kon ze de uitdaging aan.

2

Toen Jane de volgende ochtend van de bushalte naar het kantoor van de kinderbescherming liep, stond ze zichzelf even toe om boos te zijn over wat er de dag ervoor was gebeurd. Ze was vooral boos vanwege de autoritaire houding van het bestuur. Ze had bijna geen tijd gekregen om haar medewerkers voor te bereiden op de inval van meneer Wilder. Toen ze de vorige dag teruggekomen was van de vergadering had ze bekendgemaakt dat meneer Mills met pensioen ging en dat er een 'indringer' zou komen, zoals ze de man had genoemd. De rest van de dag was ze druk geweest met de voorbereidingen op zijn komst.

Ze voelde zich verontwaardigd. Wat was de echte reden waarom het bestuur deze zakenman had ingehuurd om het bureau aan een onderzoek te onderwerpen? Als ze vonden dat zij haar werk niet goed deed of dat ze ergens in tekortschoot, hoorde ze dat liever gewoon.

Jane wachtte tot ze kon oversteken.

Toen Bob Mills een hartoperatie moest ondergaan, had hij erop gestaan dat Jane voor hem zou waarnemen tijdens zijn herstelperiode. Aanvankelijk waren niet alle bestuursleden daar blij mee geweest, maar ze had gehoopt dat ze die mensen inmiddels door haar toewijding en inzet voor zich had gewonnen. Blijkbaar had ze het mis.

En nu moest ze, hoe lastig ze het ook vond, alle vijandige gevoelens ten opzichte van meneer Wilder opzijzetten en hem vriendelijk behandelen.

Dat was beter voor iedereen.

Haar team stond al genoeg onder druk. Het was haar taak als directrice om het goede voorbeeld te geven en iedereen door de komende onzekere weken te loodsen. Als ze de komende

tijd meer uren moest werken dan normaal, totdat het weer rustig was, zou ze dat doen.

Moeder voelde zich vandaag iets beter dan gisteren, waardoor Jane gelukkig een probleem minder had. Ze had haar energie nodig voor alles wat ze op haar bordje had gekregen.

Toen ze het gebouw van de kinderbescherming binnenkwam, was het ongebruikelijk stil. Jane nam een momentje om te kalmeren voordat ze het kantoor binnenstapte.

‘Goedemorgen, Melanie,’ zei ze tegen het meisje achter de balie. ‘Nog geen teken van leven van meneer Wilder, hoop ik?’

‘Nog niet, nee.’ De vrolijke blondine keek op van de papieren voor haar. ‘Hebt u enig idee waarom dit onderzoek wordt uitgevoerd?’

Jane aarzelde. Omdat ze wist dat Melanie graag roddelde, besloot Jane het kleine beetje dat ze zelf wist voor zich te houden. ‘Ik weet het niet zeker. Meneer Fenmore heeft het niet precies uitgelegd.’

‘Nou, ik vind het tijdstip verdacht.’ Melanie leunde naar voren. ‘Denkt u dat het toeval is dat ze iemand een onderzoek laten uitvoeren, net nadat meneer Mills zijn pensioen heeft aangekondigd?’

Jane zette haar hoed af, streek haar haren glad en probeerde haar zenuwen van zich af te zetten. Melanie verwoordde wat haar de hele nacht wakker had gehouden. ‘Ik weet het niet. Ik hoop dat het hun er enkel om te doen is dat ze precies willen weten hoe we ervoor staan voordat er een nieuwe directeur wordt aangenomen.’

‘Of directrice.’ Melanie gaf Jane een knipoog. ‘Hebt u verteld dat u zelf wilt solliciteren?’

‘Ik heb het genoemd.’ Jane schuifelde een beetje ongemakkelijk met haar voeten; ze was zich ervan bewust dat andere medewerkers in het kantoor hun oren spitsten om het gesprek te volgen. ‘Het bestuur begint pas met de sollicitatiegesprekken als het onderzoek is afgerond. Heb je mijn afspraak met de burgemeester kunnen verzetten?’

Ze vond het erg vervelend dat ze de afspraak met burgemeester Conboy af had moeten zeggen, omdat hij veel te zeggen had over het budget van de kinderbescherming, maar het kon niet anders. Jane wist niet wat ze van meneer Wilder moest verwachten, dus ze wilde zijn eerste werkdag zo veel mogelijk aanwezig zijn. Ze stelde zich de 'indringer' voor als een zakenman van middelbare leeftijd die niets wist over het leiden van een organisatie in het sociale domein. Hun organisatie was heel anders dan die van grote bedrijven en ze was van plan hem precies te laten weten hoe het zat. Winst maken was niet hun belangrijkste doel. Alles draaide uiteindelijk om het welzijn van de kinderen.

'Ja. Burgemeester Conboy was zelfs opgelucht, want hij had eigenlijk ook iets anders. De afspraak is verzet naar komende donderdag, één uur.'

'Goed. En de vergadering over de begroting, met meneer Warren en de andere bestuursleden?'

'Die is nu vrijdag om vier uur.' Melanie keek naar Jane, alsof ze al wist wat ze wilde gaan vragen. 'Geen zorgen. Ik heb ruimte gemaakt in uw agenda. Op dat tijdstip is een van de kantoorruimtes boven beschikbaar.'

'Dank je.' Jane liet haar schouders een beetje hangen. Ze had een hekel aan vergaderingen laat op de dag, maar omdat ze zo weinig plek hadden, moesten ze voor vergaderingen ruimtes in andere kantoren huren, of wachten tot later op de dag. Dan waren de meeste maatschappelijk werkers vertrokken en de kantoorruimtes boven beschikbaar.

'Breng meneer Wilder alsjeblieft meteen naar mijn kantoor als hij hier is en verbind dan geen gesprekken door,' zei Jane.

'Goed, Jane. Mevrouw Linder, bedoel ik.' Melanie nam weer plaats achter haar typemachine.

Hoofdschuddend liep Jane de gang door. Het was voor iedereen moeilijk geweest om eraan te wennen haar aan te spreken als mevrouw Linder. Vooral voor Melanie. Toen Jane nog gewoon maatschappelijk werkster was, leek haar vriendschap

met het jongere meisje geen probleem, maar de afgelopen zes maanden was het moeilijk geweest om werk en privé gescheiden te houden.

Ze opende de deur en glipte haar kantoor in – of eigenlijk het kantoor van Bob Mills dat ze gebruikte tijdens zijn afwezigheid. Met een zucht liet ze zich in de stoel van de directeur ploffen. Opeens drong het tot haar door dat hij nooit meer zou terugkomen om de leiding van de organisatie weer op zich te nemen. Ze nam zich voor om bij het bestuur een balletje op te gooien over een afscheidsfeestje voor meneer Mills en opende vervolgens het dossier dat voor haar op haar bureau lag. Wanneer meneer Wilder aankwam, moest het erop lijken dat ze hard aan het werk was. Ze wilde niet laten merken dat ze van slag was.

Ze schrok toen er een paar minuten later op haar deur werd geklopt. ‘Kom binnen.’

‘Goedemorgen, mevrouw Linder.’ Bonnie Dupuis, een van de nieuwere maatschappelijk werksters, kwam het kantoor binnen.

Jane haalde opgelucht adem. ‘Bonnie, wat ben jij vroeg. Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik dacht dat u vast wel wilde weten dat mevrouw Bennington vanochtend vroeg heeft gebeld. Er is bij het opvanghuis weer een kindje dat ter adoptie wordt afgestaan en ze vroeg of er iemand kan langskomen. Ik weet dat u alle zaken met betrekking tot Bennington Place het liefst zelf afhandelt, maar Melanie zei dat u geen tijd hebt omdat die onderzoeker komt.’ Ze keek Jane vragend aan.

‘Helaas klopt dat. Ik moet meneer Wilder eerst spreken.’ Jane onderdrukte een vlag van teleurstelling. Ze had een goede relatie opgebouwd met de twee vrouwen die samen Bennington Place leidden en ze vond het fijn om de zwangere vrouwen die zij opvingen te helpen, maar als waarnemend directrice had ze geen tijd om bezoeken af te leggen. ‘Ik wil graag dat jij in mijn plaats gaat. Doe Ruth en Olivia de groeten van me.’

‘Dat zal ik doen. Dank u wel, mevrouw.’

Toen de deur weer dichtviel, zuchtte Jane. Als ze ‘mevrouw’ werd genoemd, voelde ze zich vijftig in plaats van nog net geen dertig. Ze bladerde door haar bureaul kalender. Ze zou nog drie maanden negenentwintig zijn. Waarom was het zo’n deprimerende gedachte om dertig te worden?

Toen ze achttien was, had ze niet gedacht dat ze op deze leeftijd gescheiden zou zijn en weer bij haar moeder zou wonen, die inmiddels weduwe was. Ze had gedacht dat ze gelukkig getrouwd zou zijn en minstens vier kinderen zou hebben. Ze voelde de bekende pijnscheut in haar borst – dezelfde pijn als die ze voelde, en die waarvan ze niets probeerde te laten merken, als ze een pasgeboren baby vasthield of als ze zag hoe blij adoptieouders met hun kindje waren. Voor de meeste mensen betekende het woord ‘miskraam’ weinig tot niets. Voor Jane betekende het meer dan het verlies van een kind. Voor haar stond het voor het stuklopen van een huwelijk en het uit elkaar spatten van haar toekomstdromen.

Ze kon de woorden van haar arts nog steeds horen. *‘Het spijt me vreselijk, mevrouw Linder, maar het is mijn oordeel als arts dat u geen kindje kunt voldragen. Ik raad u sterk af om nogmaals zwanger te worden.’*

Jane liet de kalenderbladzijde los. De bladen vielen terug en september stond weer voor haar. De afgelopen vier jaar had ze haar verdriet een plek gegeven en haar lot leren aanvaarden. Ze stopte al haar energie in haar werk. God had blijkbaar een ander plan met haar leven, gaf haar de kans om op een andere manier iets voor kinderen te betekenen.

Dat was een van de redenen waarom deze baan zo belangrijk voor haar was.

Daarom zou ze alles doen wat in haar macht lag om hem te houden.

Garrett Wilder stapte de tram uit. Hij drukte zijn hoed steviger op zijn hoofd, want het waaide behoorlijk. Ondertussen kwam de tram met veel kabaal weer in beweging en stof en bladeren waaiden op. Garrett had besloten zijn auto thuis te laten, omdat hij niet wist of hij bij de kinderbescherming kon parkeren. Tot zijn verbazing had hij geconstateerd dat hij het best leuk vond om met het openbaar vervoer te gaan.

Hij wandelde verder naar Isabella Street. Hij was een beetje misselijk van de koffie die hij die ochtend in het pension had gedronken. Misschien had hij zijn favoriete ochtenddrankje een keer moeten overslaan. Het was een dag vol onzekerheden en dan had hij vaak een beetje last van zijn maag.

Hij zette zijn zorgen opzij en liep vastberaden verder. Hij was alleen maar zenuwachtig omdat het de eerste dag was, meer was het niet. Hij hoefde zich er niet schuldig over te voelen dat hij was binnengehaald om de huidige gang van zaken binnen de kinderbescherming te onderzoeken, ook al zat mevrouw Linder, de vrouw die nu al een paar maanden werkzaam was als waarnemend directrice, er waarschijnlijk niet op te wachten.

Garrett verwachtte dat mevrouw Linder een alledaagse, magere vrouw van ergens halverwege de vijftig was, met een zakelijke kledingstijl en een commanderende manier van doen. Het was nogal ongebruikelijk dat een vrouw zo'n functie kreeg, zelfs als het om een tijdelijke positie ging. Dat mevrouw Linder de leiding over het hele bureau had gekregen, betekende vast dat ze er al een hele tijd werkte.

Het was nog ongebruikelijker dat het bestuur het nodig had gevonden om Garrett aan te trekken. Er was niet met zo veel woorden gezegd dat mevrouw Linder verantwoordelijk was voor de financiële problemen en de mysterieuze afwijkingen in de boekhouding, maar de hints waren behoorlijk duidelijk geweest.

‘Let goed op de directrice,’ had meneer Fenmore aangegeven. ‘Als er iets wordt gevonden wat erop wijst dat zij heeft bijgedragen aan het minder goed functioneren van het bureau, dan moeten we dat horen.’

Garrett stapte de stoep op omdat hij in de buurt kwam van het adres waar hij moest zijn. Bewijs zoeken om de loopbaan van een vrouw te dwarsbomen was niet iets waar hij naar uitkeek, maar als haar wanbeleid een risico vormde voor deze belangrijke sociale instelling, dan moest hij zich maar door de komende moeilijke weken heen zien te worstelen. Als hij zichzelf bewees, maakte hij misschien meer kans op de vrijgekomen positie van directeur.

Zelfs dat toekomstbeeld leek totaal niet op wat hij in gedachten had gehad voordat de afschuwelijke oorlog was begonnen.

Zonder het zelf te merken wreef hij met zijn hand over zijn borst, over de plek waar nog steeds een granaatscherf zat. Wat kon iemands levensloop veranderen door een slecht afgestelde handgranaat en twee gevaarlijke, ingegroeide stukjes metaal.

Bij Isabella Street 32 bleef Garrett staan voor het metalen hekwerk in de stenen muur. Op een bronzen plaatje op de paal bij de ingang stond 'De kinderbescherming'. Hij perste zijn lippen op elkaar en stapte het stenen pad op dat leidde naar het majestueuze stenen gebouw dat, als alles goed ging, misschien zijn permanente werkplek werd. Hij kon het zich niet veroorloven om zich van zijn plannen af te laten brengen door gevoelens of spijt. Zijn loopbaan – en nog belangrijker: het welzijn van zijn familie – hing ervan af.

Hij ademde diep in, opende de voordeur en stapte naar binnen. Hij kwam in een kleine hal met aan beide kanten een doorgang met een grote boog. Links hoorde hij mensen typen en het rook naar koffie en meubelwas. Garrett legde zijn hoed op de kapstok in de gang, trok zijn jasje recht en liep over de geboende houten vloer naar links. Daar keek hij om het hoekje in een ruimte. Een vrouw, waarschijnlijk de secretaresse, stopte met typen.

'Goedemorgen, kan ik u helpen?' Ze glimlachte vriendelijk. Ze had een smal spleetje tussen haar voortanden. Haar blonde haren golfdn over haar schouders.

Garrett stapte naar voren en wierp een blik op het naam-

bordje op het bureau. ‘Dat denk ik wel, juffrouw Benton. Ik ben Garrett Wilder. Ik ben hier om...’

Haar gezicht betrok.

Garrett schrok, maar deed zijn best om niets te laten merken. ‘Ik zie dat u al weet wie ik ben.’

Juffrouw Benton rechtte haar rug, kwam overeind en stak haar hand uit. ‘Aangenaam kennis te maken, meneer Wilder.’

Hij gaf haar een hand. ‘Insgelijks, juffrouw Benton.’

‘Ik breng u naar het kantoor van mevrouw Linder.’ Juffrouw Benton kwam achter haar bureau vandaan. ‘Ze zei dat ik haar op de hoogte moest stellen zodra u bent aangekomen.’

‘Dat geloof ik graag,’ mompelde hij.

‘Wat zegt u?’

Hij wierp haar een stralende glimlach toe. ‘Ik zie ernaar uit haar te ontmoeten.’ Garrett liep achter de vrouw de gang in tot ze bij een splitsing aankwamen. Bij het eerste kantoor aan de linkerkant stopte juffrouw Benton. Ze klopte twee keer op de deur.

‘Binnen.’ De stem klonk melodieus, maar gezaghebbend.

Juffrouw Benton opende de deur. ‘Meneer Wilder is er, mevrouw Linder.’

‘Bedankt, Melanie. Stuur hem maar naar binnen.’

Garretts nekharen stonden recht overeind. Ze klonk als een koningin die een onderdaan toestond de troonzaal binnen te treden. Mevrouw Linder was dan misschien ouder en meer ervaren, maar Garrett was bijna eenendertig. Hij was geen kind meer en zou zich niet laten intimideren.

Juffrouw Benton gebaarde dat hij verder mocht lopen. ‘Gaat u maar, meneer Wilder.’

Garrett rechtte zijn rug en liep naar binnen. ‘Goedemorgen, mevrouw Lind...’ Hij stopte halverwege zijn zin, zijn mond viel open.

De vrouw achter het bureau kon onmogelijk de waarnemend directrice zijn. Deze vrouw was jong – misschien nog wel jonger dan hij. Haar kastanjebruine haar was uit haar gezicht

gekamd, waardoor haar lichte huid en prachtige groene ogen goed uitkwamen, maar zijn aandacht werd het meest getrokken door haar opvallend rood gestifte lippen. Hij merkte dat hij stond te staren, knipperde met zijn ogen en probeerde zich te herpakken.

Mevrouw Linder keek hem rustig aan en trok haar dunne wenkbrauwen vragend op.

‘Mijn excuses,’ zei hij. ‘Vanwege uw functie verwachtte ik dat u... ouder zou zijn.’ Hij nam een professionele houding aan en stak zijn hand uit. ‘Garrett Wilder. Aangenaam kennis te maken.’

‘Insgelijks.’ Ze stond op en schudde zijn hand, zonder het oogcontact te verbreken. ‘Maar ik moet toegeven dat ik ook een ouder persoon had verwacht.’

Hij glimlachte een beetje verlegen. ‘Fijn dat u dat zegt. Nu voel ik me iets beter.’

Hij wachtte tot ze weer had plaatsgenomen. Daarna knoopte hij zijn jasje los, ging ook zitten en zette zijn attachékoftje naast zich op de vloer.

Mevrouw Linder vouwde haar handen voor zich op haar bureau. ‘Ik geef toe dat het nogal een verrassing was toen ik gisteren te horen kreeg dat u zou komen, meneer Wilder. Meneer Fenmore heeft me alleen verteld dat u hier bent om onze organisatie onder de loep te nemen en om ons te adviseren over mogelijke verbeteringen.’ Ze keek op een vel papier. ‘Ik zie dat u uitstekende referenties hebt en dat u bedrijfskunde hebt gestudeerd. Ik neem aan dat u eerst onze boekhouding wilt bestuderen.’

Garrett liet zijn verbazing niet blijken. Ze wist meer over hem dan hij had verwacht. ‘De boekhouding maakt zeker deel uit van het onderzoek, maar mijn opdracht is omvangrijker dan dat.’

‘Aha.’ Ze friemelde aan de eenvoudige gouden trouwring aan haar linkerhand.

Heel even vroeg hij zich af wat voor type man haar echtgenoot zou zijn. Hoe vond die man het dat zijn vrouw zo’n

veeleisende functie had? Hoe vond hij het dat ze veel uren moest werken en zo veel verantwoordelijkheid droeg? Zou Garrett ook zo ruimdenkend zijn als hij zou trouwen? Toegegeven, zijn moeder hielp zijn vader op de boerderij, maar dat was niet hetzelfde als zo'n functie als die van mevrouw Linder.

'Ik ben van plan om alle aspecten van het werk van het bureau te bestuderen,' vervolgde hij. 'Ik moet nagaan hoe alles wordt gedaan en daarna advies geven.' Hij had niet gezegd dat hij ook haar functioneren moest beoordelen.

Ze fronste een beetje. 'Gezien de huidige economische situatie is het begrijpelijk dat mijn werknemers zich zorgen maken. Kan het advies leiden tot ontslagen?'

Garrett wist dat hij voorzichtig moest zijn. Hij wilde de medewerkers niet onnodig bang maken, want dat zou een negatieve invloed kunnen hebben op hun prestaties. 'Alleen als laatste redmiddel, als het echt iets oplost. Ik wil nagaan hoe we processen kunnen verbeteren, zodat de tijd van alle medewerkers zo goed mogelijk wordt benut en er zo min mogelijk geld wordt verspild.'

Hij veegde een pluisje van zijn pantalon en kwam overeind. 'Nou, als u zo vriendelijk wilt zijn om me mijn kantoor te laten zien, dan kan ik me installeren en me voorbereiden op het ontmoeten van de andere medewerkers.'

Ze stond op en trok haar jasje recht. 'Natuurlijk, volgt u mij.'

Toen ze achter haar bureau vandaan kwam, zette hij een stapje achteruit. Ze was lang voor een vrouw. Met haar hakken kwam ze bij hem bijna tot ooghoogte, maar hij was een meter achtentachtig en toch wel wat langer dan zij.

'We hebben een kamer aan het eind van de gang voor u geregeld.' Toen ze langs hem liep, rook hij haar bloemenparfum. 'U zult ontdekken dat we niet veel plek hebben in dit gebouw, maar we roeien met de riemen die we hebben.'

Hij volgde haar naar een ruimte die niet veel groter was dan een bezemkast. Het kamertje zag eruit alsof het normaal gebruikt werd als opslagruimte, maar nu stond er een oud bu-

reau, een bureaustoel en een metalen archiefkast. Op het bureau stond alleen een houten brievenbak en een bureaulamp. Niet bepaald de mooie kantoorruimte waar hij op had gehoopt. Hij zette zijn attachékoftje op het oude bureau en fronste. 'Ik heb wel een telefoon nodig.'

'Dat dacht ik al. De telefoonmaatschappij komt zo snel mogelijk, waarschijnlijk vandaag of morgen, om een lijn door te trekken.' Ze haalde haar schouders op. 'Ik weet dat deze ruimte niet veel voorstelt, maar voelt u zich vrij om er zelf nog iets aan te doen, als dat uw werk gemakkelijker maakt.' Ze glimlachte en hoewel ze precies zei wat ze moest zeggen, voelde hij dat ze weerstand had tegen zijn aanwezigheid.

'De meeste spullen staan in dat kastje.' Ze gebaarde naar een kastje in de hoek. 'Maar als u verder nog iets nodig heeft, kan Melanie u helpen.'

'Melanie?'

'Juffrouw Benton, onze secretaresse en receptioniste. Zij beheert alle kantoorbenodigdheden, bestellingen, verzorgt alle typewerkzaamheden, enzovoort. Zonder haar zouden we nergens zijn.' Ze lachte kort en liep naar de deur. 'Nou, ik zal u de ruimte geven...'

De sfeer was zo ongemakkelijk dat Garrett bijna iets lelijks zei. Dit was niets. Hij moest met deze vrouw samenwerken en hij wilde hun verstandhouding verbeteren. 'Mevrouw Linder, voordat u gaat, wil ik graag de lucht klaren.'

★★★

Jane schrok, keek in de blauwe ogen van meneer Wilder en wilde dat hij wel een stevige man van middelbare leeftijd was geweest, zoals ze had verdacht. Dan zou hij misschien meer werkervaring hebben gehad en dat zou intimiderend zijn geweest, maar niet zo intimiderend als het knappe uiterlijk van deze man was. 'Ik begrijp niet helemaal wat u bedoelt.'

Ze hief haar kin een stukje en deed haar best om niet te

laten merken dat ze zich ongemakkelijk voelde. Ze moest afstandelijk en zakelijk overkomen, alsof ze alles binnen het kantoor onder controle had én – het allerbelangrijkste – alsof ze haar gevoelens onder controle had.

Meneer Wilder stond met een heup tegen het bureau geleund en sloeg zijn armen over elkaar. Hij zag er netjes uit in zijn kreukloze driedelige pak. ‘Ik beseft dat de situatie niet ideaal is, maar als wij goed met elkaar omgaan, zal de tijd die ik hier moet doorbrengen veel minder stressvol zijn. We hebben allebei hetzelfde doel voor ogen: het verbeteren van het bureau, zodat er zo veel mogelijk kinderen geholpen kunnen worden.’

Ze ontspande zich een beetje. Hij had gelijk. Alle aspecten van de kindbescherming draaiden om het welzijn van de kinderen. ‘Geloof je dat echt, meneer Wilder?’ vroeg ze zakelijk. ‘Of geeft u meer om de plussen en minnen in de boekhouding?’

Op zijn kaak trilde een spiertje. ‘Ik geef veel om de kinderen die hier binnenkomen, maar wat gebeurt er met hen als we niets doen aan de financiële problemen en het bureau zal moeten sluiten?’

De schrik sloeg door haar lichaam. ‘We lopen toch niet het gevaar dat het bureau gesloten zal worden? Dat zullen de overheidsinstellingen niet toestaan.’

‘Waarom vond het bestuur het dan nodig om mij aan te trekken?’

Jane beet op haar lip. Dat was precies de vraag die haar dwarszat sinds ze had gehoord dat meneer Wilder zou komen. ‘Meneer Fenmore zei dat er een neutrale derde partij was gezocht om het bureau onder de loep te nemen. Ik ging ervan uit dat het vooral om een financiële controle zou gaan en dat we advies zouden krijgen om onze fondsen zo goed mogelijk te benutten.’

Meneer Wilder keek haar recht aan. ‘Geloof me, mevrouw Linder, mijn onderzoek gaat veel verder dan een eenvoudige financiële controle, maar als we samenwerken, zullen we erachter komen hoe we dit bureau soepel kunnen laten draaien.’

Hij zette een stap bij zijn bureau vandaan en stak zijn hand uit. 'Kan ik rekenen op uw medewerking?'

Jane aarzelde een fractie van een seconde. Het had geen zin om ruzie te maken met deze man. Als ze met hem samenwerkte, was de kans groter dat ze kon achterhalen wat hier nou precies aan de hand was. Dan zou ze te weten komen of hij echt wilde solliciteren naar de functie van directeur. Ze plakte een glimlachje op haar gezicht en gaf hem een hand. 'Zolang ik ook op uw medewerking kan rekenen.'

Hij wierp haar een waarderende blik toe en knikte. 'Uiteraard, mevrouw Linder. Uiteraard.'

THUISKOMST #2

EEN MEESLEPENDE HISTORISCHE ROMAN OVER TROUW EN MEDEDOGEN

Terwijl de Tweede Wereldoorlog in volle gang is, zet Jane Linder zich met heel haar hart in voor de bescherming van kwetsbare kinderen. Als tijdelijke directrice van de kinderbescherming in Toronto hoopt ze op een permanente aanstelling. Maar Jane bewaart een groot geheim dat haar ontslag zou kunnen betekenen. Garrett Wilder is door een oorlogstrauma niet in staat om voor het familiebedrijf te werken. Hij solliciteert ook naar de directeurspositie zodat hij zijn familie nog financieel kan ondersteunen. Hoewel Jane en Garrett tegengestelde belangen hebben, bloeit er snel iets op tussen hen. Maar door de geheimen die zij bewaren, lijkt een relatie haast onmogelijk.

Susan Anne Mason is een meester in het schrijven van meeslepende romans. *Een plek om te blijven* is het tweede deel in de serie *Thuiskomst*, maar is ook los te lezen. Het eerste deel van de serie is *Het toevluchtsoord voor gebroken harten*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342

www.kokboekencentrum.nl